

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 decembrie 2015

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ungheni din 07 aprilie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 septembrie 2015, declarat de către avocatul Roibu Tatiana și inculpatul

Bariz Ion Ion, născut la 19 iunie 1984, originar și domiciliat în or.Ungheni, str.Răzeșilor 25.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 07.05.2014 - 07.04.2015,
2. Instanța de apel: 07.05.2015 - 16.09.2015,
3. Instanța de recurs: 30.10.2015 - 02.12.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 07 aprilie 2015, Bariz Ion a fost condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Bariz Ion, la 24 decembrie 2013, aproximativ la ora 14.00, conducînd automobilul de model „Dacia Logan” cu n/î UN BE 349 cu viteza de aproximativ 55 km la oră pe str.Națională din or.Ungheni în apropierea Liceului Teoretic „Mihai Eminescu” din or.Ungheni, fără a ține cont de dexteritatea în conducere, care i-ar fi permis să prevadă situațiile periculoase, încălcînd prevederile art.45 alin.(1) lit.b), d), alin.(2), art.46 lit.a), art.47 alin.(1) lit.a) din Regulamentul Circulației Rutiere, a tamponat pietonul Lebădă Nicoleta cauzîndu-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.23/D din 29.01.2014, traumă cranio-cerebrală închisă ca comoție cerebrală, fractura închisă a femurului stîng 1/3 medie cu deplasarea fragmentelor osoase, fractura închisă diafizară a humerusului pe stînga cu deplasare, fractura osului pubian și ischiadic pe stînga fără deplasare, plaga contuză în regiunea cotului stîng și se califică ca vătămări corporale grave periculoase pentru viață.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă, cu aplicarea art.79 Cod penal și excluderea pedepsei complimentare, invocînd că pedeapsa numită este prea aspră, deoarece instanța la stabilirea ei nu a luat în considerație comportamentul părții vătămate, care a traversat drumul neregulamentar, neasigurîndu-se a apărut în fața automobilului cînd orice manevră de a evita ciocnirea, chiar și în cazul vitezei regulamentare, era imposibilă, astfel considerînd că aceste circumstanțe sînt excepționale, iar privarea de dreptul de a conduce mijloace de

transport, el fiind taximetrist de profesie, aceasta fiind unica sursă de existență, îl va lipsi de posibilitatea de a-și întreține familia, copiii minori, dar și de a acoperi prejudiciul material cauzat prin accident.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 septembrie 2015, a fost respins, ca nefondat, apelul inculpatului.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei și concludenței, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor acestuia.

Totodată, instanța de apel a menționat că, nu poate fi admisă solicitarea inculpatului cu privire la aplicarea art.79 Cod penal și excluderea pedepsei complementare obligatorie sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, dispusă de prima instanță, dat fiind faptul că la stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gradul de pericol social al infracțiunii comise, pedeapsa corespunde cerințelor art.7, 61, 75, 76 Cod penal, pe cauză nu a fost stabilită nici o circumstanță excepțională, iar înlăturarea pedepsei complementare obligatorii, în circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, nu-și va atinge scopul prevăzut de art.61 Cod penal.

Astfel, instanța de apel a conchis că, în cauză nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale, iar circumstanțele invocate de apelant, precum că are la întreținere doi copii minori și că unica sursă de existență pentru familia acestuia este munca cu automobilul, nu pot fi reținute ca circumstanțe excepționale, mai mult că aceste circumstanțe au fost luate în considerație la aplicarea pedepsei de prima instanță.

5. Împotriva hotărârilor nominalizate a declarat recurs ordinar unic avocatul T.Roibu și inculpatul I.Bariz care, invocând temeiul prevăzut la art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie redus termenul pedepsei principale și, în temeiul art.79 Cod penal, exclusă pedeapsa complementară obligatorie, pe motiv că pedeapsa numită inculpatului este prea aspră, la stabilirea căreia instanțele de judecată nu au luat în considerație faptul că partea vătămată a încălcat regulile circulației rutiere, care în opinia acestora reprezintă o circumstanță excepțională și, în cumul cu celelalte circumstanțe ale cauzei, reprezintă temei de micșorare a pedepsei principale și excluderea pedepsei complementare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, avocatul și inculpatul au invocat ca temei de casare a hotărârilor judecătorești art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorii acestuia sînt de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor lui I.Bariz în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, și, critică hotărârile judecătorești, în partea

stabilirii pedepsei, considerînd că instanțele au ignorat principiul individualizării pedepsei penale și neîntemeiat nu au dispus aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art.79 Cod penal, deși a reținut în seama acestuia circumstanțele atenuante prezente în cauză.

Temeiul invocat de recurenți, precum că instanțele incorect nu i-au stabilit inculpatului I.Bariz o pedeapsă mai blîndă, cu aplicarea prevederilor art.79 Cod penal, prin ce a ignorat principiul individualizării pedepsei penale stipulat la pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, instanța de recurs îl consideră neîntemeiat.

Astfel, Colegiul penal atestă că, potrivit prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, la rîndul său, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

Conform dispozițiilor art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, la stabilirea categoriei și termenului căreia instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sanțiunea art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, în baza căruia I.Bariz a fost declarat vinovat, prevede o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 4 ani.

Astfel, lui I.Bariz i-a fost stabilită pedeapsa în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 3 ani.

Colegiul penal menționează că, la stabilirea pedepsei lui I.Bariz, atît prima instanță, cît și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia, numindu-i o pedeapsă în limitele legii.

La fel, Colegiul remarcă că, la examinarea cauzei nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blînde, sau excluderea pedepsei complementare obligatorie, deoarece circumstanțele la care se face referire în recurs, fac parte din categoria celor atenuante, care servesc temei doar pentru o eventuală aplicare a unei pedepse condiționate, dar nu și pentru aplicarea prevederilor art.79 Cod penal. Mai mult, aceste circumstanțe au fost reținute și au permis instanțelor de a aplica în privința lui I.Bariz dispozițiile art.90 Cod penal.

Concomitent, Colegiul penal atestă că aplicarea art.79 Cod penal, este un mijloc acordat instanței de judecată pentru o individualizare maximă a pedepsei penale, reținîndu-se cumulul de circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvîrșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii.

În spiritul acestei norme penale, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind persoana infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor, ori a persoanei inculpatului.

Astfel, instanțele de judecată studiind multilateral, în deplină măsură și obiectiv toate circumstanțele și datele care caracterizează persoana inculpatului, nu au stabilit careva circumstanțe, ce ar fi constituit excepție de la starea obișnuită a lor, ori a persoanei

inculpatului, adică unele excepționale, ce ar fi permis instanțelor de a aplica prevederile art.79 Cod penal.

Prin urmare, instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, la stabilirea pedepsei inculpatului, a respectat principiile de individualizare a pedepsei, pedeapsa aplicată lui I.Bariz este una aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la corijarea și reeducarea lui, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, fiindcă ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate, pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată conform prevederilor legale.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocat și inculpat, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Roibu Tatiana și inculpatul Bariz Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui Bariz Ion, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 23 decembrie 2015.

Președintele

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu